

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: T. K.

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2021, č. j. OAM-290/ZA-ZA11-P10-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Soud ustanovuje žalobci z důvodu neznámého místa pobytu opatrovníka, a to Organizaci pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný vyhodnotil podanou žádost jako nepřipustnou, neboť ji žalobce podal opakovaně, aniž by uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a současně by tyto skutečnosti či zjištění svědčily o tom,

že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona [§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu].

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce nejprve v obecné rovině namítl porušení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), § 11a odst. 1, § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, čl. 3, 7, 8 a 9 Úmluvy o právech dítěte, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) ve spojení s čl. 13 Úmluvy.
3. Dále žalobce namítl, že až do předání napadeného rozhodnutí nebyl poučen o tom, jakým způsobem probíhá řízení o opakované žádosti, za jakých podmínek dojde k zastavení řízení. Povinností žalovaného přitom bylo poskytnout žalobci přiměřené poučení o jeho právech a povinnostech, v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu. Řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany má natolik zásadní význam pro jeho účastníky, že by správní orgán měl důsledně poskytovat poučení účastníkům.
4. Žalovaný pochybil také tím, že se odmítl meritorně zabývat novou žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013 – 35, a s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 Az 1/2016 – 75, dopustil zásahu do práva na soukromý a rodinný život žalobce. Neposoudil totiž rodinný život dvou nezletilých dětí žalobce, dcery M. K., a syna S. K., jejichž jménem podala (rovněž opakovanou) žádost o udělení mezinárodní ochrany jejich matka a manželka žalobce, V. M.. Žalovaný nezohlednil školní docházku dětí žalobce, jejich integraci do prostředí na území ČR a získání silných vazeb na kamarády, učitele atd. jako novou skutečnost významnou pro účely posouzení žádosti ve světle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobce v této souvislosti odkázal také na rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 – 92.
5. Žalobce si je vědom toho, že při podání opakované žádosti musí být uvedena nová skutečnost, která nebyla uvedena v předchozím řízení. Žalobce ale uvedl, že na území ČR pobývá již od roku 2017 a bydlí zde se svou manželkou a nezletilými dětmi, které se dorozumí českým jazykem. Žalobce navíc tvrdí, že na území Kazachstánu se nemají kam vrátit. Od podání původní žádosti již uběhly téměř 3 roky, čímž byla naplněna podmínka pro zkoumání rodinného a soukromého života. ČR je vázána čl. 8 Úmluvy, žalovaný ale skutečnosti týkající se délky pobytu žalobce a jeho rodiny na území ČR nijak nezkoumal. Zároveň došlo k porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť žalovaný nerespektoval nejlepší zájem dětí žalobce.
6. Žalobce zároveň namítl, že žalovaný nedostatečně zjistil nové skutečnosti o situaci v zemi původu. Režim panující v Kazachstánu je ve velké míře nedemokratický, potlačující lidská práva a svobody, včetně svobody vyznání. Žalobce vyznává křesťanské náboženství, patřící mezi náboženství, která jsou v Kazachstánu zastoupena menšinově. Jeho příslušníci zde čelí perzekuci jak ze strany státních orgánů, tak i hrubému zacházení ze strany ostatních rodů a kmenů. Správní orgán ale neprovedl žádnou komparaci předchozích zdrojů se zdroji nově obstaranými, nezaobíral se vůbec vývojem legislativy a jejich praktických dopadů či reálnými útoky na osoby křesťanského vyznání. Nebyl tak

schopen relevantně posoudit, zda se ve vztahu k žalobcem tvrzeným skutečností podmínky v zemi původu nezměnily. Žalovanému musí být z úřední činnosti znám dlouhodobě neutěšený stav lidských práv v Kazachstánu, a že zde dochází k perzekuci křesťanů, přesto se s touto otázkou nevypořádal a nepředložil aktuální zprávy týkající se stavu náboženských svobod. Žalovaný nedostal požadavkům plynoucím z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 – 38.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že integrace žalobcových dětí do české společnosti nebyla uvedena mezi důvody, kterými žalobce odůvodňoval svou opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce naopak uváděl totožné důvody jako v první žádosti. Dále žalobce zmínil soudní spor svého bratra, který se týká náhrobního kamene jejich otce. Situace bratra žalobce ve zmíněném soudním sporu je ale irelevantní pro posouzení žádosti žalobce (a jeho rodiny) o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl také obavu kvůli svému arménskému původu s tím, že na území Kazachstánu má docházet ke konfliktům mezi Armény a Kazachy. K tomu se správní orgán blíže vyjádřil v napadeném rozhodnutí.

III. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud věcně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání.
9. Ze správního spisu krajský soud konstatuje, že žalobce je arménské národnosti, v roce 2010 nebo 2011 pozbyl státní občanství Arménie a současně se stal státním občanem Republiky Kazachstán. Je křesťan, hlásí se ke katolické církvi. Nemá žádné politické přesvědčení a není politicky aktivní, je zdravý, ženatý, má dvě děti, manželka a děti v ČR rovněž opakovaně žádali o udělení mezinárodní ochrany. Také v jejich případě bylo řízení o opakované žádosti zastaveno pro nepřipustnost, jejich věc je posuzována krajským soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 43 Az 6/2021. Do České republiky přicestovala celá rodina společně na české turistické vízum, poté jeli do Německa a byli vráceni do ČR na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (tzv. nařízení Dublin III).
10. Žalobce poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 26. 10. 2017. V řízení o této žádosti uváděl, že má strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k menšinové národnosti a menšinovému náboženství. Jako další důvod podání této žádosti označil zdravotní stav jeho manželky.
11. Žalovaný rozhodl o uvedené žádosti dne 10. 12. 2018, a to tak že mezinárodní ochrana se žalobci neuděluje. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal žalobu ke krajskému soudu, který ji zamítl rozsudkem ze dne 30. 1. 2020, č. j. 43 Az 37/2018 – 49. Kasační stížnost podanou žalobcem proti rozsudku krajského soudu následně odmítl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 31. 3. 2021, č. j. 1 Azs 115/2020 – 115.
12. Krajský soud v rozsudku č. j. 43 Az 37/2018 – 49 konstatoval, že žalobce popisoval „určité obtíže s úřady, soudy i spoluobčany. Argumentace žalobce, již dává popisované obtíže do souvislosti se svou národností a náboženským přesvědčením, se ale soudu jeví jako nepřesvědčivá. Zejména obtíže se sousedy se jeví být ryze občanskoprávního charakteru, kdy sousedé žalobce se neztotožnili s jeho stavební aktivitou a tuto se snažili právními i mimoprávními prostředky zmařit. Nic však nenasvědčuje tomu, že by tyto incidenty měly

etnický či náboženský podtext, už jen proto, že sám žalobce uvádí, že určitou dobu žil on a jeho rodina v bezkonfliktním soužití se sousedy; problémy začaly až v souvislosti se stavební aktivitou žalobce. Správnímu soudu v řízení o přezkumu rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany pak rozhodně nepřísluší přezkoumávat správnost administrativního postupu správních orgánů a soudů v souvislosti se stavební akcí žalobce [viz také obdobné závěry, k nimž krajský soud dospěl v rozsudku ze dne 30. 1. 2020, sp. zn. 43 Az 37/2018, a to ve vztahu k manželce žalobce a jejich dětem].

Žalobce v doplnění žaloby vznesl další argumenty týkající se obavy z pronásledování z náboženských důvodů, jde ale o velmi obecná tvrzení a žalobce ani netvrdil jakýkoli jejich konkrétní dopad na jeho situaci. Totéž platí o tvrzeních ve vztahu k pronásledování z národnostních důvodů. Krajský soud zároveň považuje za dostatečný podklad pro posouzení dané věci žalovaným shromážděné zprávy o zemi původu podrobně popisující postavení národnostních a náboženských menšin v Kazachstánu (z nichž žalovaný vycházel při posuzování rizika pronásledování žalobce z některého z azylově relevantních důvodů). Krajský soud tedy nepovažoval za nutné provádět důkaz článku a zprávami, na něž žalobce v doplnění žaloby odkázal.

Z uvedených důvodů krajský souhlasí se závěrem žalovaného, že nejsou splněny podmínky k tomu, aby byl žalobci udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu.“

13. Žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 1. 5. 2021. Uvedenou žádost odůvodnil tím, že kdyby měl jinou možnost zůstat v ČR, taky by o azyl nežádal. Jeho rodina žije už mnoho let v ČR, děti umí perfektně česky, i kdyby tedy mohl, vrátit domů se nechce. Dále poukázal na skutečnost, že v Kazachstánu probíhá konflikt mezi Armény a Kazachy, který začal na Silvestra 2018. Každého Arména tam teď obtěžují a bijí. Také během konfliktu o Náhorní Karabach byl Kazachstán na straně Ázerbájdžánu. Žalobce kromě toho uvedl, že jeho bratr má v Kazachstánu problémy s jednou společností kvůli náhrobnímu kamenu pro otce a státní orgány to neřeší. Když žalobce někde přijde a lidi vidí, že nevypadá jako Kazach, tak se jej ptají na původ, jaké je národnosti. Totéž prožívaly i jeho děti ve škole, neměly stejné postavení jako ostatní děti.
14. Žalovaný posoudil opakovanou žádost jako nepřípustnou, a to v rozhodnutí, které je nyní předmětem soudního přezkumu. V daném rozhodnutí konstatoval, že žalobce v této žádosti nově poukázal na občanskoprávní spor svého bratra týkající se náhrobního kamene pro otce, který byl soudem rozhodnut ve prospěch rodiny, dále zmínil konflikt mezi Armény a Kazachy, který začal na Silvestra v roce 2018, a skutečnost, že během konfliktu o Náhorní Karabach byl Kazachstán na straně Ázerbájdžánu. Ostatní důvody žalobce uváděl již v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany. Ani ty důvody, které žalobce uvedl v opakované žádosti nově, ale žalovaný nevyhodnotil jako nové skutečnosti, které by odpovídaly podmínkám stanoveným v § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný neshledal důvody k meritornímu posouzení opakované žádosti ani na základě v řízení zjištěných informací o situaci v zemi původu. V této souvislosti odkázal zejména na výroční zprávu MZV USA o dodržování lidských práv v Republice Kazachstán vydanou dne 30. 3. 2021.
15. V nynějším řízení je stěžejní otázkou, zda skutečnosti uplatňované žalobcem v nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze podřadit pod ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu, tedy zda se jedná o nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany

v předchozích pravomocně skončených řízeních [§ 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu]. Případné nové skutečnosti či zjištění by zároveň musely svědčit o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu [§ 11a odst. 1 písm. b) téhož zákona].

16. Jak totiž konstantně judikuje Nejvyšší správní soud, institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit během předchozího řízení (viz např. rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 6, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96).
17. V nyní posuzované věci žalobce v nové žádosti o udělení mezinárodní ochrana uváděl zčásti shodné důvody jako v řízení o předchozí žádosti. Již v řízení o žádosti ze dne 26. 10. 2017 například poukazoval na potíže, kterým žalobce a jeho rodina v Kazachstánu čelili z toho důvodu, že jsou arménské národnosti a křesťanského vyznání. Žalovaný tedy meritorně posoudil žádost žalobce (a stejně tak jeho manželky a dětí) z hlediska uvedených důvodů již ve svých rozhodnutích o původních žádostech žalobce a jeho manželky a dětí.
18. Žalobce k tomu namítl, že žalovaný nedostatečně zjistil nové skutečnosti o situaci v zemi původu. Krajský soud této námitce nepřisvědčil. Žalobce totiž v žalobě v souvislosti s danou námitkou poukazuje na pronásledování křesťanů v Kazachstánu. Žalobce ale ve své opakované žádosti nezmiňoval žádné obavy z pronásledování z náboženských důvodů, hovořil toliko o obavách z pronásledování z důvodu jeho arménské národnosti. Otázkou, zda nedošlo v mezidobí k zásadní změně v postavení arménské menšiny (či obecně národnostních menšin) v Kazachstánu se přitom žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval. Za tímto účelem si zároveň obstaral příslušnou zprávu o zemi původu (výroční zprávu MZV USA o dodržování lidských práv v Republice Kazachstán vydanou dne 30. 3. 2021).
19. Krajský soud dodává, že z úřední činnosti (z řízení vedeného pod sp. zn. 43 Az 6/2021) je mu známo, že na špatné postavení křesťanů v Kazachstánu poukazovala ve své opakované žádosti manželka žalobce. Žalovaný se proto danou otázkou zabýval v rozhodnutí o její žádosti. Za tímto účelem si v předmětném řízení obstaral výroční zprávu Komise Spojených států amerických pro svobodu vyznání ve světě (USCRIF) z dubna 2020. Na jejím základě pak konstatoval, že v poslední době se situace v oblasti svobody vyznání v Kazachstánu dokonce zlepšuje. V podrobnostech krajský soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 29. 10. 2021, sp. zn. 43 Az 6/2021.
20. Žalobce dále namítl, že nový důvod, který nemohl být uveden v předchozím řízení, představuje také skutečnost, že na území ČR pobývá již od roku 2017, bydlí zde se svou manželkou a nezletilými dětmi, které jsou dobře integrované do české společnosti. Žalovaný tím, že se odmítl meritorně zabývat novou žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany, nepřipustně zasáhl do jeho práva na soukromý a rodinný život. Krajský soud shledal také tuto námitku nedůvodnou.
21. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity

nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury ESLP. Výjimku z tohoto pravidla tvoří případy, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinných či osobních vazeb, které si cizinec vytvořil na území ČR, byla již pouhá nutnost jeho vycestování. V těchto případech je třeba zkoumat, zda by se jednalo o přiměřený zásah do rodinného a soukromého života cizince, respektive, zda by předmětný zásah byl nezbytný v demokratické společnosti, ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy.

22. Judikatura Nejvyššího správního soudu tedy připouští skutečnosti spojené s rodinným či soukromým životem jako důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Zároveň však zdůrazňuje, že se jedná o výjimečné případy pramenící z mimořádných okolností, např. má-li cizinec manželku, která je českou státní občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (viz rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 – 27), nebo žije-li cizinec v České republice fakticky od narození a studuje střední školu, v zemi původu nemá žádné příbuzné a neovládá tamní jazyk (viz rozsudek ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018 – 32; srov. také rozsudek ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019 – 27, bod 15, nebo rozsudek ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Azs 315/2018 – 46, bod 26).
23. V nyní posuzovaném případě žalobce žádné skutečnosti svědčící o existenci takových mimořádných okolností v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuváděl. Jako hlavní důvod této žádosti žalobce uvedl, že v Kazachstánu dochází k perzekuci arménské menšiny. V žádosti sice zmínil také to, že jeho rodina žije už mnoho let v ČR a děti umí perfektně česky, ale např. skutečnost, že děti jsou v ČR dobře integrovány, získaly zde silné vazby na kamarády a učitele atd., žalobce výslovně uvedl teprve v žalobě. Jak přitom dovozuje judikatura Nejvyššího správního soudu i ve vztahu k rozhodnutím vydaným podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), při posuzování přiměřenosti dopadů takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je míra a intenzita poměřování uvedených zájmů odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici. Správní orgán není povinen sám bez toho, že by žadatel uváděl informace o svém soukromém a rodinném životě, jež jsou pro posouzení jeho žádosti relevantní, pátrat a aktivně vyhledávat podrobnosti a specifika žadatelova soukromí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020 – 27). V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany platí shodné pravidlo tím spíše, že udělení doplňkové ochrany z důvodu možného zásahu do práva na soukromý nebo rodinný život žadatele přichází v úvahu jen ve výjimečných případech. Není tak chybou žalovaného, že se danou otázkou v napadeném rozhodnutí blíže nezabýval.
24. Nicméně ani při zohlednění skutečností, které žalobce uvedl teprve v žalobě, nelze dospět k závěru, že by neudělením doplňkové ochrany žalobci dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu mohlo dojít k porušení jeho práva na soukromý a rodinný život garantovaného čl. 8 Úmluvy. Ve vztahu k zásahu do práva na rodinný život je třeba uvést, že k případnému návratu zpět do Kazachstánu patrně dojde u celé rodiny, tj. jak u žalobce, tak u jeho manželky a dětí. Krajský soud totiž současně rozhodl o zamítnutí žaloby podané manželkou žalobce a jejich dětmi v řízení vedeném pod sp. zn. 43 Az 7/2021. Ve vztahu k zásahu do práva na soukromý život pak soud konstatuje, že jak žalobce, tak jeho rodina si bezpochyby vytvořili určité vazby na území ČR za dobu, po

kteřou zde pobývají (od roku 2017). Soud však neshledal, že by se jednalo o natolik intenzivní vazby, že by samotné jejich vycestování do země původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Pro děti ve věku, v němž se nacházejí děti žalobce, je jistě každá změna prostředí nelehká a stresující, nevracely by se však do pro ně zcela neznámého prostředí. Navíc by se do něj, nutno znovu uvést, vraceli spolu se svými rodiči, což by jistě jejich návrat usnadnilo.

25. Na právě uvedeném závěru nemůže nic změnit ani poukaz žalobce na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Zásadu nejlepšího zájmu dítěte je třeba chápat tak, že státní orgány jsou při vydávání rozhodnutí, které mají relevantní vliv na právní postavení dítěte, povinny vzít zájem dítěte v potaz jako přední hledisko. Neznamená to však, že vždy musí v rámci rozhodovacího procesu nutně převážít zájem dítěte nad ostatními zájmy. V nyní posuzované věci pak soud dospěl k závěru, že ani při zohlednění nejlepších zájmů dětí žalobce nelze dovodit, že by žalobci vznikl nárok na udělení doplňkové ochrany v ČR.
26. Pokud jde o žalobní námitky směřující k porušení ustanovení upravujících vedení správního řízení, žalobce tyto námitky uplatnil pouze v obecné rovině. Soud proto se stejnou mírou obecnosti konstatuje, že žalovaný shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí v rozsahu dostatečném pro jeho rozhodnutí; z těchto podkladů zároveň vyplývá stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jednotlivé shromážděné podklady pak správní orgán důkazně vyhodnotil, přičemž výsledky tohoto hodnocení přesvědčivě a srozumitelně popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
27. K námitce žalobce, podle níž bylo povinností žalovaného poskytnout mu přiměřené poučení o jeho právech a povinnostech, v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu, krajský soud uvádí, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný poučoval žalobce v průběhu řízení o jeho právech a povinnostech. Nutno dodat, že žalovaný nebyl povinen poskytovat žalobci návodné informace o tom, kdy se řízení zastaví z důvodu nepřijatelnosti opakované žádosti dle příslušných ustanovení zákona o azylu. Žalobce o tyto informace ani výslovně nežádal, přičemž krajský soud předpokládá, že pokud by tak učinil, žalovaný by žalobci přiměřené poučení (např. o aktuálním stavu řízení) poskytl. Uvedená žalobní námitka je tedy nedůvodná.
28. Pouze pro úplnost krajský soud dodává, že zákon o azylu nevyžaduje v případě opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany provedení pohovoru s žadatelem. Pohovor by tak měl být v řízení o opakované žádosti proveden pouze tehdy, pokud je nezbytný k řádnému zjištění skutkového stavu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 Azs 66/2017 – 49). Skutečnosti uvedené žalobcem v opakované žádosti byly zjevně takové povahy, že bylo možné danou žádost bez dalšího posoudit jako nepřijatelnou. Tyto skutečnosti nevyvolávaly pochybnosti, které by bylo nutno odstranit pohovorem s žalobcem.

IV. Závěr a náklady řízení

29. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu,

kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

31. Krajský soud dále konstatuje, že z databáze žadatelů o mezinárodní ochranu zjistil, že žalobce svévolně opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí dne 24. 7. 2021. Po tomto datu není v databázi evidován pobyt žalobce. Aktuální místo pobytu žalobce není známo žalovanému, ani Ředitelství služby cizinecké policie. Soud tedy z důvodu neznámého místa pobytu ustanovil žalobci procesního opatrovníka podle § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, za použití § 64 s. ř. s. Procesním opatrovníkem ustanovil Organizaci pro pomoc uprchlíkům.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. října 2021

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce